

KOKOELMAHANKINTAA JA NYKYDOKUMENTOINTIA

Kirjoitettu | 08.03.2013 | 1 kommentti

Liisa Hietasen Tiistai-ilta (Siwa) –teos 2009 päätettiin hankkia vuonna 2013 kartuttamaan Suomen käsityön museon esinekokoelmaa tallennusohjelman sekä meneillään olevan Käsityö elämässä –juhlavuoden teemoihin yhteensopivana.

Työnsä taustasta Liisa Hietanen kertoo: ”Siwa teoksessa halusin kuvata erään tiistai-illan ostoskassin sisällön kautta. En halunnut ohjailla valintoja teoksen sisällön suhteen, joten pyysin ystävääni käymään kaupassa ja tuomaan ostokset minulle. Siitä sain lähtökohdan työlle. Alun perin ajatus syntyi juuri tästä, kaverin kauppakassista eteisen lattialla. Se jäi hykerryttämään. Juuri niin haluan teoksen myös esille, nurkkaan lattian rajaun. Tämä on aiheuttanut myös hauskoja tilanteita, kun näyttelyn järjestäjät ja valvojat ovat vuorotellen olleet aikeissa siivota roskat pois. Se on se nopein reaktio, kun näkee muovipussin gallerian nurkassa lojumassa. Aika moni on pitänyt teosta jotenkin liikuttavana. Ihan kuin kassin omistaja yksinäisine tiistai-iltoineen olisi jotenkin läsnä.”

Teoshankinta liittyy myös jo useita vuosia jatkuneeseen museon ja Jyväskylän yliopiston väliseen yhteistyöhön, jossa museologian perusopinnojen opiskelijat voivat suorittaa nykydokumentointiharjoituksen museon tarjoamista aiheista. Anne Immonen ja Tiina Mikkelsen haastattelivat ja kuvasivat Liisa Hietasta hänen työhuoneellaan Tampereella tammikuussa 2012. Liisa Hietanen on syntynyt Lohjalla 1981. Hän on opiskellut 2000-luvun alussa ensin käsityötekniikoita Ikaalisten käsi- ja taideteollisuusoppilaitoksessa, muotoilua Lahden muotoiluinstituutissa vuosina 2003-2007 ja valmistunut kuvataiteilijaksi

Tampereen ammattikorkeakoulusta vuonna 2012. Hän asuu ja työskentelee Hämeenkyrössä. Teoksissaan Hietanen käsittelee banaaleja arkipäivän aiheita virkaten ja neuoen. Niitä on ollut esillä näyttelyissä vuodesta 2009 alkaen.

Liisa Hietanen luonnehtii töitään toteaviksi ja yhteiskuntaa dokumentoiviksi. Koska teokset kumpuavat hänen omasta kokemuspiiristään, jättää hän mielellään tulkinnan katsojan omaksi kokemukseksi. Häntä itseään kiinnostavat ihmisten väliset sosiaaliset rajat, esimerkiksi ihmishahmoja kuvaavissa töissä sekä tuotemerkit kuten Siwa-teos, joka kertoo ihmisten valinnoista ja ympäristöstä. Virkkauksen Liisa Hietanen näkee veistotekniikkana muiden tekniikoiden rinnalla. Hänestä toteutustapa on makuasia, ei niinkään arvostuskysymys: hänelle ei ole tarpeellista vertailla näitä kuvataiteen tai tekstiilitaiteen kentällä käytettäviä käsityömenetelmiä. Käsityö ja taide merkitsevät hänelle itselleen kahta eri asiaa, käsityö konkreettista tekniikkaa ja taide itseilmaisua. Hän luonnehtii taiteilijan työn etuja ja haasteita saman kolikon eri puolina: työ on itsenäistä, vaikka samalla yksinäistä, vapaata ja toisaalta taloudellisesti epävarmaa.

<http://www.liisahietanen.com/>

Marjo Ahonen-Kolu, kokoelma-amanuenssi

KANSALLISPUKU BARBILLE -TYÖPAJA 23.3.2013

Kirjoitettu | 26.03.2013 | Kommentit poissa käytöstä

Työpajan ohjaajana toimi
Ina Nordberg,
kansallispukukeskuksen
Taina Kangas kuuntelee.

Lauantaina 23.3. kokoontui kahdeksan innokasta osallistujaa työpajaan, jossa valmistettiin barbille Suomen ruotsinkielisen alueen kansallispuku. Osallistujissa oli sekä nukenvalmistajia että vähemmän käsitöitä tehneitä. Opettajaksi oli saapunut Vaasasta ompelija ja vaateusuunnittelija Ina Nordberg. Ina oli tuonut mukanaan aidot materiaalit ja osallistajat saivat valita seitsemästä erilaisesta puvusta mieleisensä valmistettavan.

Näin lyhyeksi hiukset leikattiin. Barbin pukeminen aloitettiin päähineen pitsistä.

Jokainen osallistuja oli tuonut oman barbinsa mukanaan. Mukana oli myös 1960-luvun retro-barbi. Työpajan alussa koettiin hieman draaman hetkiä, kun ensimmäisenä tehtävänä olikin barbin hiusten leikkaaminen ihan lyhyeksi. Siihen eivät ihan kaikki kyenneet ja Inalla olikin onneksi mukanaan pari vanhaa barbia, jotka häneltä sai ostaa. Ja siinä vaiheessa, kun barbi saa upean tykkimyssyn päähänsä, niin ketään ei enää varmasti harmita hiusten leikkaaminen.

Vaihe vaiheelta ja vaatekappale vaatekappaleelta barbi sai kansallispukua ylleen. Välillä ommeltiin käsin ja välillä huristeltiin ompelukoneella ja joka välissä käytiin silittämässä. Hame sai valtavan kauniin rypytyksen vyötärölle. Paidat koristeltiin pienen pienillä kirjailuilla. Osallistajat eivät ehtineet saada koko pukua valmiiksi tuossa kahdeksassa tunnissa. Kaikki taisivat kuitenkin saada valmiiksi sukat, pitsin päähän, hameen sekä aloitella jo paidan valmistusta. Kurssilaiset saivat kaikki loput materiaalit ja

hyvät ohjeet Inalta mukaansa kotona jatkamista varten.

Sovimme kurssilaisten kanssa, että he lähettäisivät valmiista nukesta kuvan meille. Laitamme sitten niitä kuvia blogiin. Koottakaa malttia!

Työpajan ohjaajana toimi Ina Nordberg, kansallispuvukeskuksen Taina Kangas kuuntelee. Näin lyhyeksi hiukset leikattiin. Barbin pukeminen aloitettiin päähineen pitsistä. Barbin tykkimyssyn koppa vielä ilman päällystämistä.

Pieniä tykkimyssyjen paperipohjia.

Hameen vyötärö poimutettiin kauniisti.

Mustasaaren kansallispuvun hihansuiden pikkuriikkistä kirjailua.

Retro-barbie saa yllleen Munsalan puvun. Tässä barbi lähdössä kotiin kaikkien materiaalien kanssa. Toivottavasti saamme hänestäkin kuvan kun puku on valmis.

MAKEA VALINTA: KAKKUTAITEILIJA EMMA IIVANAINEN

Kirjoitettu | 12.04.2013 | Kommentit poissa käytöstä

Vuosittain Taidon päivän 14.4. tienoilla Suomen käsityön museo julkistaa Vuoden käsityöläisen. Valinnalla halutaan nostaa esille perinteisestä ajattelusta poikkeavia ammattikäsityöläisiä ja herättää keskustelua siitä, mitä kaikkea käsityö onkaan. Sata vuotta sitten käsityöläisyys oli paljon laajempi käsitys kuin nyt, esimerkiksi parturit ja sokerileipurit laskettiin käsityöläisiin.

Valinta on aina valinta

Tuo otsikko kuulostaa Matti Nykäsen lauseelta. Mutta joku valitaan ja joku jää valitsematta.

Museotyön kannalta onkin haastavaa löytää joka vuosi uusi näkökulma tai käsityönala, joka nostetaan esille. Sopivan alan ja ehdokkaan löytämiseen tarvitaan monia henkilöitä ja museon ulkopuolisia kontakteja, jotta ajankohtainen ilmiö huomataan. On kuunneltava hiljaisia signaaleja.

Tänäkään vuonna valintaprosessi ei ollut mutkaton, koska on otettava huomioon myös muut käsityökentän toimijat, esimerkiksi keitä Taito Group nostaa esille. Valinta oli menossa ihan toisaalle, kun ilmeni että samaa alaa nostetaan esille muutoinkin.

Lopullisen sysäyksen kakkujen suuntaan antoi museolla kulttuurituottaja harjoittelijana ollut unkarilainen Bella Lerch. Hän vinkkasi, että kakut voisi olla tämän vuoden juttu.

Vaikuttamista vai mielivaltaa

Museon valinnat voivat tuntua myös mielivallalta. Valinnalle on oltava perustelut museon sisällä, käsityökentälle ja yleisölle. Tähän mennessä museo on valinnut viisi vuoden käsityöläistä ja valinnoista on tullut paheksuvaakin palautetta. Valintoja tehdään kieli keskellä suuta. Tänä vuonna niitä tehtiin vesi kielellä, koska odotettiin Emma Iivanaisen kakkuja maisteltavaksi.

Syötävän hyvää

Valinnassa on myös otettava huomioon, miten valitun käsityöläisen kädenjälki esitellään vuoden ajan museon perusnäyttelyn vitriinissä. Ihan mitä tahansa sinne ei voi laittaa, jotteivät muut esillä olevat kokoelmaesineet tuhoudu. Museokokoelmia suojellaan tuhoutumiselta ennaltaehkäisemällä erilaisia riskitekijöitä. Esineitä voivat vahingoittaa mm. vääränlainen kosteus, lämpötila, valaistus kuin myös väärä käsittelytapa tai tuohyönteiset.

Vitriinissä esillä olevat Emmän kakut ovat sisältä styroksia ja ulkokuoreltaan syötäviä. Kakkujen kuorrutukset ja taidokkaat kukkakoristeet ovat sokerimassaa. Tuohyönteisten varalta meidän oli laitettava ansat näkyville vitriiniin, jotta voimme heti yllättää luvatta kakkuja syömään tulleet tuohyönteiset. Lentäviä hyönteisiä varten ansoja ripustetaan katosta, lattianrassassa sijaitsevat sokerin ja tärkkelyspitoisten materiaalien houkuttelemat muurahais- ja sokeritoukka-ansat. Yleensä museoon tulevat esineet pakastetaan tuhoeläinten torjumiseksi.

Nyt on käsityön juhluvuosi ja juhlissa tarvitaan aina kakkuja, joten yhteistyö Emman kanssa jatkuu. Odotettavissa on käsityön juhluvuodelle oma nimikkokakku. Käykää ihailmassa museon perusnäyttelyssä taidokkaita kakkuja sekä Painted By Cakes –blogissa

Lisätietoja:

Kakkutaitelija Emma Iivanaisesta

<http://www.käsityöelämässä.fi/kakkutaiteilija-emma-iivanainen-on-suomen-käsityön-museon-valitsema-vuoden-käsityölainen-2013/>

Suomen käsityön museon valitsemista käsityöläisistä:

http://www.craftmuseum.fi/esitteet/vuoden_käsityölainen.htm

Raija Manninen, museolehtori

KÄSITYÖN JUHLAA – ELÄMÄÄ NÄYTTELYNRAKENNUKSEN KULISSEISSA

Kirjoitettu | 02.07.2013 | Kommentit poissa käytöstä

Käsityö elämässä -juhlanäyttely avattiin yleisölle 15.6. Juhlanäyttelyn suunnittelu aloitettiin kuitenkin jo kaksi vuotta ennen avajaispuheita. Käsityön juhluvuotta museolla päätettiin huomioida jo neljä vuotta aiemmin tapahtumien, muistojen keräämisen ja näyttelyn muodossa. Käsi- ja taideteollisuusliitto Taito Group täytti sata vuotta, samoin todettiin museon pääsevän 125 vuoden ikään sekä sen olleen Jyväskylässä jo 30 vuotta. Näyttely toteutettiin useiden yhteistyökumppaneiden kanssa. Mukana olivat ja ovat edelleen vapaaehtoistyöntekijät ohjelman muodossa, kaupungin muita yksiköitä kuten Nuorten työpaja, ammattikäsityöläiset, käsityöalan yritykset ja ennekaikkeaa käsi- ja taideteollisuusliiton paikallisyhdistykset.

Näyttelysuunnitelmat esillä - tästä alkaa rakentaminen.

Tarinat talteen

Aiemmin paikallisten käsi- ja taideteollisuusyhdistysten kanssa ei oltu tehty näyttely-yhteistyötä tässä laajuudessa. Kaikkiin Suomen 20 yhdistykseen tutkija Seija Hahl oli yhteydessä ja kehotti miettimään oman yhdistyksensä vahvuuksia, tuotteita, historiaa ja ajatuksia tulevaisuuteen. Vuoropuhelua ja keskustelua yhdistysten suuntaan Seija hoiteli lähimmän vuoden ajan. Samalla hän tallensi saamaansa tietoa yhdistysten toiminnasta arkistoon ja kuva-arkistoon haastatteluin ja kuvauskeikoin. Verkkonäyttelyä varten arkiston amanuenssit Anneli Hemmilä-Nurmi ja Riitta Salmenoja etsivät ja käsittelivät kuvia ja tekstejä. Intendentti Mikko Oikari sovitteli vuosien ajan näyttelypalavereja, kahveja ja muistioita – parhaat ideat seulottiin monien joukosta. Museolehtori Raija Manninen visualisoi ja mietti mitä käsityö on nyt – miten se näkyisi parhaiten yleisölle, miten yleisö saataisiin osallistumaan ja kokeilemaan itse tekemistä.

Suomen joka kolkasta näyttelyyn tilatut esineet odottavat näyttelyyn asettelua.

Tetristä museoesineillä

Yhdistysten kautta monet näyttelyn esineet – käsityökoulujen opiskelijoiden tuotteet, ammattikäsityöläisten viestit kentältä – saatiin museolle. Tämä vaihe oli erittäin työläs. Valtavan laajasta materiaalista, hyvistä kuvista ja hauskoista tarinoista piti valita, erilaiset, kiinnostavat, monipuolisesti alueen osaamista edustavat... ja sitten ne valitut jutut mietittiin näyttelyyn sijoitettaviksi, niiden kuljetus järjestettiin ja oltiin tarkkoina että jokaisesta esineestä tuli varmasti oikeat tiedot oikeaan paikkaan... valmistaja, paikkakunta, yhdistys, materiaali, kurssi, valmistustapa tms. Pienen tetris-pelailun jälkeen esineet olivat oikeilla paikoillaan näyttelyssä. – Palautus voi olla helpompaa....

Mittaamista, sahausta, naulaamista, maalaamista...

Maalia siellä, maalia täällä...

Rakenteiden ja näyttelyn visuaalisen ilmeen suunnittelusta vastasivat pitkälti suunnittelutoimisto Saarikoski-Tyynismaan Riina Toikko ja Anne Saarikoski. Rakenteiden toteutukseen päästiin – kuten aina – liian myöhään. Se tarkoitti aikataulun tiivistymistä loppua kohden. Rakenteet viimeisteltiin maalaten: maalattiin mustaa, valkoista, ihonväristä, mintunvihreää, oranssia, pallokuosia ja raitaa. Maalattiin lautaa, kierrätyspenkkejä Kankaan tehtaalta, Hannikaisenkadun työmaalta pöllitt.. kerättyjä kaapelirullia, hyllyn kannattimia, tietosanakirjoja, vessanovia ja vähän muutakin vahingossa. Koko museon henkilökunta osallistui talkoisiin

tavalla tai toisella. Aamuisin pidettiin kahden viikon ajan kahvin ääressä työnjakokokous. Iltapäiväkahvilla tarkistettiin oliko akuutteja kauppaostoksia tai vielä kiireisempää hommaa ja miten mikäkin tekninen ongelma ratkaistaisiin. Monia matkan varrella syntyneitä ideoita haluttiin kokeilla.

Kaapelikelat pääsivät näyttelyssä uusiokäyttöön.

Visuaalisesti rikkaassa näyttelyssä vinkataan perussanomien lisäksi erilaisia tekniikoita ja sisustusideoita: mitä saa aikaan

kierrättämällä, maalaamalla, tuunaamalla ja uusia käyttötarkoituksia luomalla. – Laura Korhonen

KÄSITYÖRETKI KESKI-SUOMESSA JA VÄHÄN SAVONKIN PUOLELLA

Kirjoitettu | 06.08.2013 | Kommentit poissa käytöstä

Syvälahden pajutilalta Vesannolta voi ostaa pajutarvikkeita kotiin.

Kesäkuisena keskiviikkona (26.6.) Keski-Suomessa ja vähän Savonkin puolella tehty päiväretki viritti aistit käsillä tekemiseen. Sysäyksenä matkan järjestämiseen toimi käsityön juhlavuosi. – Onhan kaikilla käsityöt mukana, tiedusteli matkanjohtaja, Suomen käsityön museon museolehtori Raija Manninen osanottajilta. Käsityöt sai – tai piti – ottaa mukaan linja-autoon, sillä tien päällä tehdään käsitöitä ja vaihdetaan ideoita. Harrastajalle siis täydellinen retki, jonka aikana saa tehdä käsillään, pääsee materiaaliostoksille sekä kurkistamaan käsityöläisten ja taiteilijoiden koteihin ja työtiloihin, joihin muuten ei pääsisi. Pysähdyspaikoissa kokeiltiin uusia tekniikoita. Pajutilalla valmistettiin kukkakeppi ja kuvataiteilijan kotona kokeiltiin kollaasitekniikkaa. Aamutuimaan

ensimmäinen kohde oli kukkarolle ystävällinen käsityöpuoti Kädenjälki Laukaassa. Puotia pidetään auki talkoohengessä, sen kädentaitajat ovat osittain harrastajia, osittain ammattilaisia mutta ennen kaikkea laukaalaisia. Vuosien aikana toiminnassa on ollut mukana lähes sata taitajaa.

Kimmo Hakala esitteli Syvälahden pajutilan arboretumin eli puupuiston.

Paju taipui tarinoissa ja sormissa

Syvälahden Pajutilan yrittäjät Vesannolla ovat tunnettuja ammattitaidostaan punonnanharrastajien keskuudessa. Kimmo Hakala ja Hillevi Niiranen tuntevat ja taitavat aiheensa ja materiaalinsa. Paju taipui niin tarinoissa kuin sormissakin. Hillevi veti pikakurssin pajunpunonnasta, teemana kukkakeppi. Ensikertalaisetkin saivat kepin aikaiseksi. Kasvissosekeitto-lounas maistui pihamaalla – samalla sai ihmetellä piha-alueen pajurakennelmia ja –eläimiä. Kimmo perehdytti ryhmän arboretumin salaisuuksiin persoonallisella kerronnallaan. Tietämystä riitti niin varpuspöllön pesimätavoista kuin sukutilan historiasta. Entisessä navettarakennuksessa sijaitsevat tällä hetkellä pajutyönäyttely, ylisillä materiaalimyymntilat ja tallissa työpajatilat. Onneksi pajuniput mahtuivat linja-auton

tavaratilaan.

Kollaasityöskentely vauhdissa Anna Wildrosen ateljeessa.

Tuoreita kollaasitöitä ja märkiä uimapukuja

Taiteilija Anna Wildrose oli jo etukäteen toivottanut retkeläiset tervetulleiksi kehumalla kohteensa uintimahdollisuuksia. Hikisenä kesäpäivänä uinti ja marjamehu maistuivat kukkaloiston keskellä. -Teen taidetta muitten hylkäämistä tavaroista. Joskus saan idean työhöni esineen muodoista tai käyttötarkoituksesta, toisinaan värit ja tunnelilat määräävät työn kulun, Anna Wildrose kertoo kotiateljeessaan Rautalammilla. Työpajan teemana oli kollaasi kunkin itse valitsemista materiaaleista – helmet, napit, kangastilkut, lehtileikkeet ja kasvinlehdet muotoutuivat taideteoksiksi liisterillä ja puuliimalla. Kotiinviemisiksi mukaan lähti pussillinen uutta tekniikkaa määrän uimapuvun seurana.

Sirpa Hasa esittelee batiikin historiaa upein esimerkein.

Batiikkia kahden koulun välissä

Batiikkitaiteilija Sirpa Hasan koti ja työtilat sijaitsevat Konnevedellä. Vastahankituissa työtiloissa, entisessä kansakoulussa, voi toteuttaa työpajoja ja ryhmäruokailuja. Yläkertaan työpajalaiset voivat majoittua värikkäisiin huoneisiin. Pihalla tulijoita tervehtivät kahvintuoksun lisäksi Sirpa perheineen, koira, pessi ja lampaat. Särkisalon koululla sai hankkia kasseja, mekkoja, kortteja, tarjottimia ja muita Sirpan batiikkituotteita. Sirpa kertoi batiikin kulttuurihistoriasta, omasta työstään, batiikinopiskelumatkoistaan Ghanaan ja Indonesiaan, sekä elämästään kahden koulun välissä. Toinen koulu toimii kotina.

Teija Koponen ja Laura Korhonen

Käsityöpuoti Kädenjälki, Laukaa, avoinna ma-ti 10-17, la 9-14

Käsityöryttäjät ottavat vierailijoita vastaan vain sopimuksen mukaan:

Syvälahden Pajutila, Vesanto. Parituntisen opastetun kierroksen pääsymaksu 6 €, p. 040 700 4931.

Taiteilija Anna Wildrose, Ruusun Galleria, Rautalampi. Ruusun galleria on kiinni kesällä 2013, vierailut kotiateljeessa sopimuksesta, p. 040 505 6176, lisätietoja www.annawildrose.nettisivu.org/

Batiikkitaiteilija Sirpa Hasa, HasaDesign, Konnevesi, puh. 050 3400 666

NUORET AIKUISET, TULKAA MUSEOON! ME TARVITSEMME TEITÄ!

Kirjoitettu | 16.09.2013 | Kommentit poissa käytöstä

Suomen Käsityön museo sijaitsee hyvällä paikalla Jyväskylän keskustan tuntumassa, kävelykadun päässä. Museon välittömässä läheisyydessä sijaitsevat Jyväskylän taidemuseo, pankki, matkatoimisto, Kirkkopuisto sekä myöhemmin kävelykadun varrella suosittu kauppakeskukset terasseineen. Museon edessä on puun varjostamia istumapaikkoja, joille on hyvä istahtaa ja tarkkailla ympäristöä. Puiden rungot on kiedottu käsitöin juhlistamaan Käsityön juhluvuotta. Silti yllätyn aina, kun puhe kääntyy jossain satunnaisessa keskustelussa omaan työpaikkaani ja ihmiset kysyvät missä se sijaitsee.

Kävelykatua suoraan museon edestä

Museot kiinnostavat ihmisiä ja usealla museolla on oma vakiintunut kävijäkuntansa. Kävijätilastojen mukaan museossa vieraili suosittu Kaunottaret kansallispuvuissa – näyttelyn aikana 8.2.-8.9.2013 yhteensä 16 513 asiakasta. Keski-suomalaisen (11.1.2013) mukaan koko viime vuoden 2012 aikana Suomen käsityön museossa vieraili 34 043 asiakasta, vaikka museo oli osin suljettuna perusnäyttelyssä tapahtuneen vesivahingon vuoksi ja alkuvuodesta kokonaan kiinni museokaupan remontin vuoksi.

On olemassa kuitenkin suuri joukko ei-kävijöitä, jotka eivät käytä aikaansa museoihin tutustumiseen tai näyttelyissä käymiseen. Tulevaisuuden kannalta näiden ryhmien tavoittaminen on oleellista, sillä kävijäkunta ei enää automaattisesti kiinnostu korkeakulttuuriksi miellettyistä kulttuuripalveluista. Heli Metsäpelto tuo tämän esiin Sibelius Akatemiaan tekemässään kulttuuritilaisuuksien ei-kävijöitä tarkastelevassa pro gradu – työssään toteamalla, että ”tutkimukset ovat kuitenkin osoittaneet, että ikääntyminen ei automaattisesti lisää kiinnostusta kuluttaa kulttuuripalveluita, eikä näin kulttuurin ystäviksi ikääntymisen myötä tulla enää samassa määrin kuin aikaisempina vuosikymmeninä. Mikäli tämänsuuntainen kehitys jatkuu, vaarana on, että yleisöpohja ei uudistu riittävästi ja kulttuuriorganisaatioita uhkaa näivettyminen.” (Metsäpelto 2010, 4)

Suomen Käsityön museo haluaakin kehittää palveluitaan vastaamaan paremmin nuorten aikuisten tarpeita. Tässä kaikessa museo hyödyntää projektia varten hankitun palvelumuotoilijan ammattitaitoa ja tämän lisäksi projektia varten on palkattu erillinen työntekijä. Etenemistä ja matkan varrella heränneitä huomioita voi seurata täällä museon blogissa.

Terveisin,

Mikko Holm

projektityöntekijä, jonka haasteellisena tavoitteena on saada museon tulevaisuuden kävijöitä. Mikkoon voit olla halutessasi yhteydessä vaikkapa sähköpostitse laittamalla osoitteeksi mikko.holm (ät) jkl.fi

HeliM etsäpellonp roq raduun" Kulttuuritilaisuuksiene i-kävijät: tar kastelussan uortenai kuistente atteripalvelujen käyttämättömyys.K uopio: S ibelius-Akatemia,2 010"vo itu tustua osoitteessa <http://ethesis.siba.fi/files/nbnfife201008312382.pdf>

SEARCHING FOR ANSWERS

Kirjoitettu | 24.09.2013 | Kommentit poissa käytöstä

Moi,

I am Laura from Germany and a trainee at the Craft Museum of Finland right now. During my six-week internship I try to help the museum with the improvement of its different marketing materials like the German and English website and a concept for a new English brochure. Besides, I support the team during its current four-month project.

Since the beginning of September, the Craft Museum of Finland has been devoting to the question of how to attract more young adults for its exhibitions and other events. But before changing anything you certainly must identify all things in need of improvement. Therefore, I first developed a standardized questionnaire that requests the opinion of the museum's young visitors – Finnish or foreign. Its around 20 questions are supposed to find out the special needs of young adults. How should the Craft Museum of Finland be to become an attractive leisure time offer in the future? What do the visitors already find interesting or well implemented? What should be changed with regard to international visitors like exchange students? For the whole questionnaire, my own experiences and impressions of the museum served as a basis. For instance: because I missed detailed information about the objects, I slipped one question on this point in the form. Or as I was a bit disappointed about the sparely English data, the questionnaire seeks for the satisfaction with museum's English offers in general. One of my problems was the order of the exhibits, especially in the permanent exhibition in the basement. So, I also put one question on this point in the questionnaire. Furthermore, I asked for special offers young adults would like to have in the Craft Museum of Finland – like listening to a talk or a music concert in the museum, attending a lecture about the history of crafts or participating in a workshop in the museum, producing unique earrings etc. by themselves.

Now after finishing the questionnaire, the aim is to reach plenty of young adults who are interested supporting the Craft Museum of Finland by filling in the form. Because I am also a student at the HUMAK (Humanistinen ammattikorkeakoulu) in Korpilahti, I am going to arrange a visit to the museum for nearly all exchange students of this university. Yet this is not sufficient, it will be the first step... I am sure that the results will be interesting either way!

Laura

NUORET AIKUISET SAIVAT IDEOIDA UNELMIENSA MUSEOTA

Kirjoitettu | 02.10.2013 | Kommentit poissa käytöstä

Suomen käsityön museon luentosaliin kokoontui kahdesti pieni joukko ihmisiä syyskuussa. Museon seinät pitivät kylmän loitolla ja näyttelyvalaistus työnsi pois syksyn paikalle houkuttelemaa pimeää. Maukkaat tarjoilut salaatteineen ja patonkeineen antoivat voimia ja aulan kahviautomaatti tarjosi lämmintä juotavaa. Näissä puitteissa oli hyvä ideoida unelmien museota, jonne on miellyttävä tulla ja palata.

Työpajoihin osallistuneet saivat nauttia tuoreista antimista

Museo haluaa kehittää toimintaansa vastaamaan paremmin nuorten asiakkaiden tarpeita ja asiakasymmärryksen saavuttamisessa on erittäin tärkeää kuulla asiakasta itseään. Työpajoja oli kaksi sen vuoksi, että niihin saataisiin eri näkökulmia edustavia museopalveluiden käyttäjiä. Ensimmäisessä pajassa suhdetaan museoon ja unelmiensa museota pohtivat museoiden palveluita käyttävät nuoret aikuiset, ja jälkimmäisessä pajassa ajatuksiaan vaihtoivat ei-kävijät. Molemmissa pajoissa tunnelma oli hyvin avoin ja ennakkoluuloton. Pajojen jälkeen vaikuttaa siltä, että museon tavoite saada lisää ei-kävijöitä ei liene laisinkaan mahdoton.

Molemmissa pajoissa heräsi myös kiinnostus siihen, millä tavoin museo hyödyntää saamaansa palautetta ja nuoret toivoivat saavansa tietoa museon toiminnasta ja pajan vaikutuksista. Museolle on nyt annettu suuri määrä ideoita ja niihin on pakko reagoida. Asiakas pettyy, jos hän osallistuu tuotteen kehittämiseen, mutta hänen antamansa panos jää turhaksi. Huonoa kokemusta ei unohdeta helposti.

Pajojen tuloksiin palataan myöhemmissä kirjoituksissa. Nauttikaa alkaneesta lokakuusta.

/Mikko